

DROON'UN -SIRLARI-

* Bulutlardaki
* Şehir *

Tony Abbott

ALTIN
KİTAPLAR

9 YAŞ +

Gizli Bir Kapı
Sihirli Bir Merdiven
Gelin Hep Birlikte
Droon'un Sırlarını Keşfedelim!

Eric, Julie ve Neal sıradan bir gün yaşarken hiç beklemedikleri bir olayla karşılaşır. Droon'un gizemli dünyasının dışında büyü onları bulmuş ve Neal yeniden böceğe dönüşmüştür. Üç arkadaş büyüü bozmak için hemen Droon'a giderler. Ancak bu kez kendilerini şeytani büyücü Lort Sparr'ın gemisinde bulurlar. Üstelik tek sorun bu değildir: Büyünün bozulması için sadece bir günü vardır ve bulutlardaki şehir kaybolmadan oraya ulaşmaları gerekir!

ISBN 978-975-21-1128-8

9 789752 111288

Bandrol Uygulamasına İlişkin
Usul ve Esaslar Hakkında
Yönetmeliğin 5. maddesinin
ikinci fıkrası çerçevesinde
bandrol taşıması zorunlu değildir.

KİTABIN ORJİNAL ADI

THE SECRETS OF DROON
CITY IN THE CLOUDS

YAYIN HAKLARI

© SCHOLASTIC INC.
ALTIN KİTAPLAR YAYINEVİ
AKCALI TELİF HAKLARI AJANSI

RESİMLEYEN

TIM JESSELL

BASKI

1. BASIM / TEMMUZ 2009
AKDENİZ YAYINCILIK AŞ
Göztepe Mah. Kazım Karabekir Cad.
Nu.: 32 Mahmutbey - Bağcılar / İstanbul

BU KİTABIN HER TÜRLÜ YAYIN HAKLARI
FİKİR VE SANAT ESERLERİ YASASI GEREĞİNCE
ALTIN KİTAPLAR YAYINEVİ VE TİCARET AŞ'YE AİTTİR.

ISBN 978 - 975 - 21 - 1128 - 8

ALTIN KİTAPLAR YAYINEVİ
Göztepe Mah. Kazım Karabekir Cad.
Nu.: 32 Mahmutbey - Bağcılar / İstanbul

Tel: 0.212.446 38 88 pbx

Faks: 0.212.446 38 90

<http://www.altinkitaplar.com.tr>

info@altinkitaplar.com.tr

Bulutlardaki Şehir

Tony Abbott

TÜRKÇESİ

GAMZE GÜNDÜZ

Debbie O'Hara'ya sevgilerimle...

Bulutlar Bakti Zehir

Tony Abbott

1-800-234-3456

İçindekiler

1- Büyü Geri Dönüyor	7
2- Gümüş Gemi	16
3- Uçan Şehir Ro	24
4- Saraya Doğru	32
5- Droon'un Koruyucuları	38
6- Lort Sparr için Çalışmak	46
7- Taşa Yazılan Tarih	52
8- Neal ve Arkadaşları	59
9- Elmas Dağı	67
10- Şeytani Büyücünün Gücü	74

Journal

- 1 _____
- 2 _____
- 3 _____
- 4 _____
- 5 _____
- 6 _____
- 7 _____
- 8 _____
- 9 _____
- 10 _____

* *
Bir * *

Büyü Geri Dönüyor

Okul bugün de bitmişti.

Eric Hinkle (Erik Hinkıl) ve en iyi iki arkadaşı okuldan hemen sonra eve gitmek için otobüse bindiler.

Julie (Culi), koltuğa otururken, "Hepimizin bildiği o yere gitmeyeli koca iki hafta oldu." diye fısıldadı.

Eric gülümsüyordu, çünkü Julie'nin nereden söz ettiğini biliyordu.

Eric'in evinin bodrumuna inen merdivenlerin altında buldukları gizli yer. Burası heyecan

dolu maceraların olduğu bir dünya: Droon (Drun)'du...

Eric, otobüsün motoru çalışırken, “Bu çok garip.” dedi. “Yeni ve ilginç bir sürü arkadaşı-mız var, ama onlar hakkında konuşamıyoruz bile.”

“Düşmanlarımızı da unutma.” diye ekledi Neal (Nil).

Bu doğrudu. Droon'daki ilk maceraların-da, yaşlı ve güçlü büyücü Galen (Galen) Uzun-sakal, onun örümceğe benzeyen yardımcısı Max (Meks) ve yastık şeklinde mor Lumpy (Lampi)'lerin Kralı Khan (Han) ile tanışmışlar-dı. Hatta bir keresinde bu kral, onlara yardım bile etmişti.

Ama onların özel arkadaşları ise küçük bü-yücü Keeah (Kiah)'tı. O; şeytani büyücü Lort Sparr (Lort Spar)'ın ve onun kırmızı suratlı Ninn (Nin)'lerinin, Droon'u ele geçirmesini engellemek için uğraşıyordu.

“Keeah'ın neler yaptığını merak ediyο-rum.” dedi Eric. “Geri dönmek için can atıyο-rum.”

Bacaklarını kaşımak için eğildiği sırada Neal, "Ben de can atıyorum." diye söylendi.

"Aslında gün boyunca garip şeyler yapıp durdum. Duyduğum tuhaf sesleri saymıyorum bile."

Tam bu sırada bir ses duyuldu.

Poff!

"Ah!" diye haykırdı Eric, koltuğun altına eğilirken. Neal'ın ayakkabılarını işaret ederek, "Şuna bakın!" dedi.

Neal eğilip baktığında gördüklerine inanamadı. Ayakkabılarının parmak uçları gittikçe genişliyor, bir yandan da yırtılıyordu. Ayakkabısının ucundan kahverengi ve parlak bir şey çıkmıştı!

Julie, "Neal, bu da ne?" diye sordu. "Ayakkabının bir parçası mı?"

Eric, "Hayır, bu çıkan onun ayağı." dedi.

"Bu benim ayağım değil." dedi Neal korkuyla. Bir böceğe benziyor... Böcek mi? Durun! Bu benim ayağım! Ayağım bir böceğinkine benziyor! Oh! Hayır! Tekrar böceğe dönüşüyorum!"

Otobüsteki diğer çocuklar ona bakıp gülmeye başladılar.

Julie, başka kimsenin görmesine fırsat bırakmadan sırt çantasını hemen Neal'ın ayaklarının üzerine attı.

Eric, "Aman Tanrım!" diye fısıldadı. "Neler olduğunu biliyorum! Neal güçlü olmalısın. Geri dönüyor."

Neal, "Ne geri dönüyor?" diye haykırdı.

"Böcek büyüü."

"Ne?" diye inledi Neal. "O büyüünün yok olduğunu sanıyordum."

"Anlaşılan şimdi geri geliyor." dedi Julie.

Droon'daki son maceralarında kaza sonucu bir büyü, Neal'ı böceğe çevirmişti.

Neal; sert kahverengi bir kabuğu, altı ayağı, kafasının üzerinde kıvrır kıvrır ve kıpırdayan anteniyle bir böceğe dönüşmüştü.

Ve şimdi yine bir böceğe dönüşüyordu.

Tıss! Otobüs durdu ve kapılar açıldı.

Eric, Neal'ı kolundan çekip otobüsten indirirken, "Gidebileceğimiz tek bir yer var." dedi. "Benim bodrumum. Çabuk. Droon'a geri dönmeliyiz."

Hep birlikte koşup Eric'in evine vardılar.

Julie haykırarak, "Her nasılsa büyü yok olmamış!" dedi. "Ama endişelenme Neal. Droon sihirli bir yer ve orada mutlaka bir çözüm bulacağız."

Eric de, "Bu sonsuza kadar süremez." diye ekledi.

"Sonsuza kadar mı?" diye cırladı Neal. "Off!"

Yan kapıya doğru koşturup, kapıyı açtılar. Eric parmağını dudagina götürerek, "Şşt..." dedi. "Kimse seni böyle görmemeli, Neal." Durdu ve etrafı dinledi.

Julie onaylayarak, "Çok sessiz olmalıyız." dedi.

"Bir böcek gibi mi?" dedi Neal. "Sanırım bunu başarabilirim."

Eric, bilgisayarın klavyesinden gelen tıkırtı-ları dinledi. "Annem çalışıyor." Ardından seslendi. "Anne, ben geldim. Neal ve Julie de benimle. Bodruma iniyoruz!"

Mutfaktan koşturarak geçtiler. Masanın yanından geçerken Neal durdu ve parmağıyla ek-mek kırıntılarını topladı. Sonra da parmaklarını yaladı. "Üzgünüm. Birden çok lezzetli göründüler."

Eric endişelenmeye başlamıştı. “Bundan hoşlanmadım. Şimdiye kadar, bodrumun dışında sihirli bir şey olmamıştı.”

“Neal’ın bir an önce düzeleceğini düşünelim, olmaz mı?” dedi Julie. Kapıyı arkalarından kapattı ve aşağıya indiler.

Julie, “Şimdi...” diye başladı. “Kimse Droon ile ilgili bir rüya gördü mü?”

Eric “hayır” anlamında kafasını salladı.

Genelde Droon’a gitmeleri gerektiğinde onları çağıran rüyalar görüyorlardı.

Ya da Eric’in bodrumdaki futbol topu, üzerinde Droon’un haritasının olduğu bir küreye dönüşüyordu. Keeah bunun için bir büyü yapmıştı.

Ama bu kez futbol topu çalışma masasının üzerinde öylece duruyordu. Sıradan bir top gibiydi.

“Rüya görmedim.” dedi Neal. “Tabii bir ker-tenkelenin beni yemeye çalıştığı rüyayı saymazsak.”

Julie, Eric’e endişeli bir şekilde baktı. “Bu yeterli. Hadi gidelim!”

Bodrum merdivenlerinin altındaki kapıya gittiler.

Eric, hızla kapıyı açtı ve ışıkları yaktı. Hepsi birlikte odaya doluşup kapıyı kapattılar.

“Hazır mıyız?”

Neal başparmağını kaldırarak, tamam işareti yaptı. Parmakları da bir pençeye dönüşmeye başlamıştı. Ardından, “Sizi bilmem ama ben hazırım!” dedi.

Julie ışıkları kapattı.

Pıssss! Zemin birden kayboldu ve sihirli merdivenler belirdi. Bir dakika geçmeden Eric merdivenlere gidip inmeye başlamıştı.

Droon’a her gidişlerinde merdivenler onları farklı bir yere götürüyordu. İçten içe bu sefer nereye gideceklerini merak ediyorlardı.

“Bulutlar görüyorum!” dedi Julie. “Havadayız.”

Rrrrr. Bulutların arasından gürlercesine bir ses yükseldi.

“Bir şey bize doğru geliyor gibi.” dedi Neal.

Birden bulutlar dağıldı ve daire biçiminde gümüş bir cisim, merdivenin altından yavaşça geçti.

Julie, “Vauv! Kocaman uçan bir gemi!” dedi.

Gökkuşığı renklerindeki merdivenler altlarında dalgalanmaya başlamıştı.

Eric, "Her zamanki gibi basamaklar hızla kayboluyor." dedi. "Atlasak iyi olacak." Sonra arkadaşlarına kafasıyla işaret etti.

Hep birlikte atladılar.

Güm! Güm! Güm! Geminin üzerine tek tek düşmüşlerdi.

Julie, "Şurada bir kapı var!" diye bağırdı.

Dondurucu bir rüzgâr eserken, geminin üzerinde sürünerek kapıya doğru ilerlediler.

Eric kapıyı açmaya çalıştı, ama kilitliydi.

Neal kapıya yanaşarak pençeye dönüşen elleriyle kapının köşesini büktü.

Gırrrç! Küçük kapı açılınca önlerine metal bir merdiven çıktı.

"En azından böcek olmak bazen işe yarıyor, beni güçlü kılıyor! Hadi gidelim!"

Üç arkadaş teker teker geminin içine girdi.

* *
* İki *

Gümüş Gemi

Eric hızla dönüp kapıyı kapattı.

“Tamam, uçan bir gemideyiz. Ama bu gemi kimin ve nereye gidiyor?”

Etraflarına baktılar. Dar bir koridordaydılar. Duvarlar da tıpkı geminin dışı gibi parlak bir metalle kaplıydı.

Neal, “Böcek hislerim yine işbaşında.” diyerek ileriye işaret etti.

“Şu taraftan gelen bazı sesler duyuyorum. Ama kimin konuştuğunu anlayamıyorum.”

“Hadi kimin konuştuğunu bulalım.” dedi Julie.

Sessizce koridorda ilerlediler. Neal böcek ayaklarıyla önden gidiyor, Eric de onu takip ediyordu.

Dar koridorda bir köşeyi döndüler.

Julie durdu. “Off!..”

Önlerindeki duvara, bir çift siyah zırh asılmıştı!

Eric, “Bunlar Ninn zırhı!” dedi. “Gemide Ninn’ler var! Hatta belki Lort Sparr da burada!”

“Düşman bölgesindeyiz arkadaşlar.” diye ekledi Neal.

O sırada gemi gürleyerek ilerliyordu. Büyük ihtimalle yön değiştiriyordu.

Üç arkadaş, üzerinde demir bir halka bulunan metal kapıya doğru ilerlediler.

“Tam Ninn’lere göre bir kapı.” diye fısıldadı Eric. “Bakın hiçbir şey olmayacak.” Halkayı çevirerek kapıyı açtı.

Daire biçimindeki büyük bir odada bir sürü Ninn, gemiyi yönlendiren kontrol panelinde çalışıyordu.

Eric titredi. Üç arkadaşı birbirlerine iyice sokuldular.

O sırada bir Ninn kırmızı bir koltuğa doğru ilerliyordu.

Çocuklar koltukta kimin oturduğunu göremiyorlardı.

Ninn, "Kral Zello (Zelo) ve kızı, Ro şehrine doğru ilerliyorlar, lordum." dedi. "Ne yapmamızı istersiniz?"

Tanıdık bir ses, "Rotayı vadiye doğru çevirin!" dedi.

"Bu Lort Sparr!" diye fısıldadı Eric.

Ninn, "Yakında sihirli elmaslara sahip olacağız... Hem de milyonlarcasına." diye neşeyle homurdandı.

Sparr, "Elmaslar işimize yarayabilir." dedi. "Ama Ro'da aradığım aslında tek bir şey var..."

Eric içten içe kızarak, *bir şey? Nedir o şey,* diye düşündü.

Dev gemi aralarından geçtikçe pembe bulutlar dağılıyordu. Ön camdan bakınca beyaz dağlardan oluşan bir dünya görülüyordu. Etrafta yılan gibi süzülen gümüş nehirler vardı.

Tam önlerinde ise etrafı menekşe ve mavi renkli ağaçlarla kaplı düz, geniş bir vadi uzanıyordu.

Bu, Droon'un sihirli dünyasıydı.

Poff! Neal'ın diğer ayakkabısı da yırtılmaya başlamıştı.

"Of, Tanrım!" diye söylendi Neal yüksek sesle. Neal'ın sesi tahmininden de yüksek çıkmıştı.

Sparr yerinden hızla kalkıp arkasını döndü. Karanlık gözleri çocukları görünce parladı. "Casuslar! Etraflarını sarın!"

Anında üç koca Ninn atılıp çocukları yakaladı.

Kırmızı muhafızların pençeleri âdeta çelik gibiydi.

Julie haykırarak, "Gitmemize izin ver!" dedi.

Sparr ise bir kahkaha attı. "Aslında benim de yapmayı düşündüğüm şey tam olarak bu! Onları hemen platforma götürün!"

Şeytani büyücünün kel kafası sanki cilalanmışçasına parlıyor ve kulaklarının arkasındaki küçük siyah yüzgeçleri büyüyordu.

Eric, "Konuşmamızı mı bekliyorsun?" diye sordu.

"Hayır, beklediğim şey... uçmanız!"

Başka bir söz söylemeye kalmadan, büyük kırmızı savaçılar çocukları dar bir koridora doğru iterek götürdüler.

Neal, "Bizi nereye götürüyorsun?" diye bağırdı.

Ninn'lerden biri sırtarak, "Birazdan öğrenirsiniz." dedi. O sırada koridordaki bir düğmeye bastı. *Pısss!* Geminin yan tarafındaki kapılardan biri açılmıştı.

Çocuklar kendilerini gemiden dışarı uzanan metal bir platformun üzerinde buldular.

Rüzgâr etraflarında uğulduyordu.

Eric, "Sanıyorum bu platform pek iyiye bir işaret değil." diye söylendi.

Muhafızlardan biri hırlar gibi gülerek, "Biz buna fırlatma platformu diyoruz!" dedi. Siyah gözleri kırmızı, şişman yüzünde küçük misketler gibi görünüyordu.

"Biz fırlatıyoruz, siz de uçuyorsunuz!" dedi diğer bir Ninn.

“Peki eğer uçamazsak?” diye sordu Julie.

“*Güüm!*” diye güldü üçüncü Ninn.

Çocuklar birbirlerine korkuyla baktılar.

Neal, “İşte şimdi korkmaya başladım.” dedi.

“Yani şimdiye kadar hiç korkmadın, öyle mi?” diye bağırdı Julie.

O sırada gemi sallanmaya başladı.

Buum!.. Bum! Bum!

Gökyüzü ise mavi ışıklarla aydınlanıyordu. Bulutların arasında onlarca tombul mor gemi belirmişti.

Küçük, yuvarlak gemiler çok hızlı hareket ediyorlardı ve iki taraflarında da kanatları vardı.

“Lumpy’ler!” diye bağırdı Julie.

Ninn’ler söylenerek içeri girdiler ve demir kapıyı çocukların üzerine kapattılar. Çocuklar, geminin dışındaki platformun üzerinde öylece kalmışlardı.

“Şimdi gerçekten korkuyorum!” dedi Neal.

“Yere yapışacağız!”

Birden mor gemilerden biri platformun altına yanaştı ve sert bir şekilde durdu. Kabarcık şeklindeki pilot kabini açılınca içeride iki kişi

belirdi. Pilot, "Atlayın! Çabuk!" diye bağıyordu.

Hemen atladılar. "Offf!.. Aaaa!.. Oooo!"

Çocuklar yumuşak yastıklara düştükleri sırada gemi kendi etrafında dönerek mor bulutlara doğru yükseldi. Daha sonra gemi, tombul bir yastığa benzeyen bir yaratığın yanına indi.

Yaratığın yanakları bir balon gibi şişkindi.

Eric, "Khan!" diye haykırdı.

Khan, kısacık kollarıyla dizginleri tutarken, "Lumpy'ler kralı, hizmetinizdedir!" dedi.

Zzz... *Bum!* Küçük geminin arka tarafından bir patlama sesi gelmişti. Arkalarındaki miğferli yaratık ilginç bir silah tutuyordu.

Mavi ışık huzmeleri dev gümüş geminin üzerine vururken, Sparr'ın uçan gemisi yön değiştirip uzaklaşmaya başladı.

"Lumpy'ler 1, Sparr 0!" dedi Khan.

Julie, Khan'a, "Yardımcın çok iyi yanaştı." dedi. "Bu çok şaşırtıcıydı!"

Khan, gözleri parlayarak, "Evet, öyle olmalı." dedi. "O Prenses Keeah!"

Uçan Şehir Ro

Prenses Keeah miğferini çıkardı. Uzun sarı saçları omzuna kadar geliyordu.

“Sizi gördüğüme çok sevindim! Sparr bize saldırdığı sırada babamı görmeye gidiyorduk. Peki siz neden buradasınız?”

Neal pençesini kaldırdı. “Geçen seferki büyü... Sanırım geri döndü.”

“Aman Tanrım!” dedi prenses güçlkle.

“Ayrıca...” diye ekledi Eric. “Sparr’ın Ro adında bir yerden sihirli elmaslar çalacağını öğrendik.”

Keeah bu sözler üzerine, Lumpy'lerin liderine baktı.

Khan, "Kaybedecek zaman yok." diye söyledi. Kolu çekti ve pembe bulutlara doğru yükseldiler.

Julie, "Neler oluyor?" diye sordu.

Keeah, arkadaşlarına dönüp anlatmaya başladı. "Babamla, annemin nerede olduğunu araştırmak için Ro'ya gelecektik."

Eric kafasını salladı. Önceki ziyaretlerinin birinde Keeah'ın annesi Kraliçe Relna (Relna)'nın, bilinenin aksine ölmediğini öğrenmişlerdi. Bir cadı onlara Relna'nın yaşadığını söylemişti.

Julie, "Peki, Ro şehri nerede?" diye sordu.

"Her yerde!" diye cevapladı Keeah. "Ro uçan bir şehir. Droon'un her yerinde olabilir, çünkü durmadan uçuyor."

"Güzel!" dedi Neal boynunu kaşırken.

"Senin de dediğin gibi çok güzel." diye atıldı Khan. "Ve Sparr, oraya başka bir gün saldırmaz."

"Neden bugün bu kadar önemli?" diye sordu Eric.

Khan gemiyi biraz daha yükseltti. “Ro şehrinin görünmezlik kalkanı var. Kendini bu şekilde gizliyor.”

“Ama sadece, senede bir gün, Ro görünür hâle geliyor. O zaman da Kalahar Vadisi’ne elmas toplamak için iner. Çünkü görünmezlik gücünü sağlayan, bu sihirli elmaslardır.” diye açıkladı Keeah.

Julie de, “Bunlar Sparr’ın peşinde olduğu elmaslar.” diye atıldı.

Eric, geminin ön camına doğru ilerledi. Önlerinde, mor gemiyle birlikte uçan, büyük, beyaz bir kuş vardı.

“Beyaz şahin!” Onu Droon’da daha önce de görmüştü.

Keeah gülümsedi. “Şahin her zaman yakını-mızda uçar ve bizi gözetler.”

Keeah, “Neal, büyü yeniden tekrarladığı için üzgünüm.” dedi. “Ama şanslısın çünkü koruyucular Ro’da yaşıyorlar. Onlar oldukça yaşlı ve bilge kişiler. Herkesten daha derin bilgiye sahipler. Bir tek onlar sana yardımcı olabilirler.”

O sırada Khan havayı kokladı. "Acele etmeliyiz. Gece yarısında Ro tekrar gözden kaybolacak. Eğer gece yarısından önce Ro'dan ayrılamazsak bir sene beklememiz gerekecek!"

Küçük, kanatlı gemi, karlı dağların üzerinden geçip çöl bir alana doğru ilerledi.

Birkaç dakika sonra da Khan, bir dizi tepenin oluşturduğu halkanın biraz dışına indi.

Keeah gemiden inerken, "Kalaha Vadisi bu tepelerin ardında." dedi. "Haydi, gelin!"

Güneş batarken, küçük grup da tepelerin arasındaki dar bir geçitten yola koyulmuştu.

Tepenin diğer tarafına vardıklarında Julie güçlükle, "Aman Tanrım!" diyebildi.

Çünkü önlerindeki ovada yüzlerce Ninn vardı. Ok, yay ve kılıçlarla kuşanmışlardı. Üstelik onlara düzinelerce, Groggle (Grogıl) denen uçan kertenkele de eşlik ediyordu.

Birden kırmızı savaşçılar güçlü bir şekilde haykırmaya başladılar. Ovanın üzerine doğru gelen Sparr'ın gümüş gemisini görünce heyecanlanmışlardı.

Ama bu, az sonra olacakların sadece başlangıcıydı.

Ovanın diğer ucunda ise pembe bulutlar yavaş yavaş dağılıyordu.

Tepelerin üzerinden dev bir şehir belirmeğe başladı. Sanki gökyüzüne asılmış gibiydi. Yavaşça ovanın ortasına doğru iniyordu.

Keeah heyecanla, "Ro!" diye fısıldadı. "Umarım babam sorun çıkmadan varabilmiştir. Galen ve Max de tabii."

Eric, gökyüzüne hayretle bakarak, "Bu inanılmaz!" dedi.

Şehir, kilometrelerce uzunlukta bir diskin üzerine inşa edilmişti.

Garip şekilli kuleler döne döne gökyüzüne uzanıyor, devasa köprüler şehrin bir ucunu diğerine bağlıyordu. Şehirde birçok yeşil pembe ve mavi çatılı bina vardı.

Ve ışıklar!.. Şehrin her köşesi ışıklandırılmıştı ve her yer ıslıl ıslıl parıldıyordu.

Khan, "Ro, en bilge kişiler koruyucuların yönettiği barış dolu bir şehir." dedi.

Keeah'ın ise sesi titriyordu. "Ama şimdi Sparr saldırmak için fırsat kolluyor."

Şehir sonunda yere indi ve sanki hep oradaymış gibi ovaya yerleşti.

İndiği anda da şehirden ovaya doğru beyaz bir ışık yayıldı.

Bir dakika sonra milyonlarca minik parılda-
yan kaya, ışıkla birlikte şehre döndü.

"Işık kullanarak delik açıyorlar." dedi Neal.

Eric, "Nasıl içeri gireceğiz?" diye sordu. "Şehir ile aramızda bir ordu Ninn var."

Lumpy'lerin kralı birden etrafı koklamaya başladı. Çocuklar o anda Lumpy'lerin ne kadar iyi koku aldığını hatırlamışlardı.

"Şanslıyız." dedi mor kral. "Etrafta çok sayıda vahşi Groggle kokusu alıyorum ve Ninn'ler bunun farkında bile değiller."

"Groggle'lar?" diye söylendi Neal. "O uçan kertenkeleler benim gibi böcekleri yiyorlar. Başka planı olan var mı?"

"Ama Khan, Groggle'larla konuşabilir." dedi Keeah.

Khan yüzünde tatlı bir gülümsemeyle, “Onlarla sakın bir şekilde konuşuyorum.” dedi. “Ve onlar da beni dinliyorlar. Aslında dağlarda yaşayan bu vahşi Groggle’lar oldukça iyi hayvanlardır.”

Beş arkadaş, Groggle’ların dinlendiği tepeye doğru ilerlemeye başladı.

Sparr’ın gümüş gemisi şehrin üzerinde daireler çizerek inmeye başlamıştı. Bu bir işaretmiş gibi Ninn’ler de kendi Groggle’larına atladılar. Bir dakika sonra Sparr’ın uçan ordusu ovanın üzerinde ilerlemeye başlamıştı.

“Şimdi acele etmeliyiz!” diye bağırdı Keeah. “Ro birazdan uçmaya başlayacak.”

“Pssss...” Khan, kertenkelenin kulağına bir şeyler fısıldayınca hayvan önce hırladı, sonra da herkesin binebilmesi için eğildi. Ardından kocaman kanatlarını çırparak havalandı.

Sırtında sıkıca tutunan çocuklarla birlikte şehre gitmek için hızla yükseldi.

* *
* Dört *

Sarayya Doğru

“Psss... psss... psss!” Khan fısıldadıkça Groggle, onun isteklerini yerine getiriyordu. Ve şehrin üzerinde daireler çizmeye başlamıştı bile.

“İşte orada!” Keeah heyecanlanmıştı. “Koruyucular sarayının kulesi çok uzundur.”

Altlarındaki saray parlak gri taşlarla döşenmişti. Tepesinden gökyüzüne doğru döne döne uzanan bir kule vardı. Bu, şehirdeki en uzun ve en ilginç yapıydı.

Groggle, sarayın yanındaki dar bir sokağa güclükle inmeyi başardı.

Khan, "Ro'da yaşayan insanlar barışçıldır." dedi. "Sanırım saklanıyorlar."

Eric, "Öncelikle Neal'ın sorununa bir çözüm bulmalıyız." dedi.

"Hayır!" diye atıldı Neal. "Önce Sparr'ı durdurmalıyız."

Keeah, "Koruyucuları bulduğumuzda iki sorunu da aynı anda çözebiliriz." dedi.

Julie gökyüzünü işaret ederek, "Onları bir an önce bulsak iyi olacak. Bakın Sparr'ın gümüş gemisi yaklaşıyor." dedi.

Bir köşeye gizlenerek Sparr'ın gemisinin sarayın önündeki alana inişini izlediler. Hemen ardından kapı açıldı ve Lort Sparr belirdi.

Khan, "Prenses Keeah." diye fısıldadı. "Babanızı bulmaya çalışacağım ve ona nerede olduğumuzu söyleyeceğim. Burnum sayesinde Sparr'a ve onun şişko muhafızlarına yakalanmadan bunu başarabilirim."

Çocuklar, Lump kralına iyi şanslar dilediler.

Ancak buldukları sokak aniden sallanmaya, ayaklarının altındaki taşlar titremeye başlamıştı.

Neal bağırarak, “Uçuyoruz!” dedi. “Ro yükseliyor!”

Binaların arasından, aşağıda bıraktıkları tepeleri gördüler. Hava soğumaya başlamıştı. Bulutlar binaların tepelerinde uçuşuyordu. Ro nihayet bir kez daha gökyüzündeydi.

“Hadi gidelim!” diye bağırdı Julie. “Çok geç olmadan!”

Hep birlikte, buldukları ilk koridora daldılar. İçerisi karanlık ve sakindi.

“Evet.” dedi Eric. “Nereye gidiyoruz?”

Keeah karanlığı gösterdi. “Babam, kararsız kaldığında tam ortadan git derdi.”

Julie, “Biraz korkutucu gözüküyor.” dedi.

Neal ise, “Karanlığı severim.” diye ekledi. “Aslında karanlıkta daha iyi görüyorum. Sesleri de duyabiliyorum. Ninn’leri bile. Bence bu taraftan gitmeliyiz.”

Neal’ı sarayın derinliklerine doğru takip ettiler.

Julie, Keeah’a dönerek, “Ro neden görünmez oluyor?” diye sordu.

Prenses, “Hafıza Kulesi’ni korumak için.” diye cevapladı. “Droon’da olan her şey o kulede

yazı olarak saklanır. Koruyucular, o kulenin ve Droon'un bütün tarihinin de koruyucularıdır. İşte bu yüzden babamla ben, onların anneme ne olduğunu söyleyebileceklerini düşünüyoruz.”

“Sence benim normale dönmeme de yardım edebilecekler mi?”

Keeah kafa salladı. “Benim planım bu.”

“Güzel!” dedi Neal. “Öyleyse benim planım da bu!”

Dört arkadaş merdivenleri çıkıp bir üst kata doğru ilerledi. Şehrin hâlâ gökyüzüne doğru yükseldiğini hissedebiliyorlardı.

Arkalarından ise garip sesler yankılanıyordu.

Eric arkalarından gelen seslerin Ninn'lere ait olmasından korkuyordu. Acaba Sparr burada olduklarını biliyor muydu? Ve eğer onları bulursa ne yapacaktı? *Bum!*

“Koruyucular, Ro'nun insanlarını yönetir.” diye ekledi Keeah. “Onlar, Droon'un ilk zamanlarından beri savaşan şövalyelerin sonuncularıdır.”

Neal aniden durunca arkasından gelen arkadaşları birbirlerine çarparak durdular.

Eric, "Sorun nedir?" diye sordu.

"Koridor burada bitiyor."

"Olamaz!" diye bağırdı Julie. "Neden hiçbir yere varmayan bir koridor yapsınlar ki?"

Keeah gülümsedi. "Koridor bitebilir ama yol devam ediyor." Loş ışıkta, önlerindeki duvarda yer alan garip şekli işaret etti.

Julie, "O nedir?" diye sordu.

"Bu, çok eski bir dil." dedi Keeah biraz daha dikkatli bakarak. "Bütün kelimelerin anlamını bilmiyorum, ama bunu biliyorum. Anlamı... koruyucular!"

Keeah işaretli bölümü itti.

Gırrçç... Duvar kolayca ileri kaydı.

Çocuklar açılan yoldan ilerlemeye başladılar.

Kendilerini oval çatılı uzun bir odada buldular.

"Size koruyucular ile ilgili bir şey daha söylemeliyim." dedi Keeah. "Onlar..."

O sırada Julie şaşkınlıkla, "Aman Tanrım!" diye haykırdı.

"Aaaa!.." Eric de çok şaşırmıştı.

"Sanırım dinozorları nerede tuttuklarını bulduk!" diye fısıldadı Neal.

* *
Beş *
*

Dröön'un Korumucuları

Odanın ortasında üç metre uzunluğunda koca kafalı kertenkeleler duruyordu.

Hepsi ayaktaydı ve kuyruklarını çini zemin üzerinde durmadan sallıyorlardı.

Pençeleri on beş santimetre uzunluğundaydı, ama dişleri pençelerinden de uzundu.

Ancak en tuhafı üzerlerindeki parlak yeşil kaftanlarıydı.

“Şey... o zaman... Geri dönebiliriz.”

“Onlar bizi görmeden önce...” diye ekledi Julie.

Ama Keeah, canavarlara doğru yavaşça yürüdü.

Dinozorlardan biri, "Ah!" dedi. "Prenses Keeah ve yukarı dünyadan arkadaşları!"

Diğeri de, "Ro şehrine hoş geldiniz." dedi.

Eric hayretle gözlerini kırpıştırdı. "Sizler... dinozor musunuz?"

"Aslında, Theropod (Tirepod)'uz." dedi. "Ben Bodo."

"Ben de Vesa." dedi diğeri. "Bizler koruyucularız!"

Bodo cebinden gözlüğünü çıkarıp gözüne taktı. Neal'a doğru ilerledi. "Sen Neal olmalısın. Problemlı çocuk..."

Neal gözlerini kırpıştırdı. "Adımı nereden biliyorsun?"

Yaratık gülümsedi. "Bu sabah kulede okuyordum. Geleceğinizi biliyordum."

"Peki Sparr'ın da burada olduğunu biliyor muydunuz?" dedi Keeah. "Ninn'ler her tarafta."

Vasa tısladı. "Sparr elmaslar için geldi. Onların gücünü şeytani amaçları için kullanmak istiyor."

"Öyleyse acele etmeliyiz." dedi Bodo.

Vasa pençesini çenesine koydu ve Neal'ın etrafında döndü. "Hmmm, evet. Böceğe dönüş-tüğün anda sana gerçekte ne olduğunu bulmak zorundayız. Quill (Kuill)'in Hafıza Kulesi'nde bununla ilgili ne yazdığını okumalısın."

Eric, "Quill kim?" diye sordu.

"Bizim sihirli kuş tüyü kalemimiz." dedi Vasa. "Quill, Droon'da olan her şeyi kuledeki taş-lara eski dilde yazar."

"Ve bazen..." dedi Bodo gülümseyerek. "Qu-ill o kadar hızlı yazar ki kendini de aşar."

Keeah haykırdı. "Ne demek istiyorsun?"

Gülme sırası Vasa'daydı. "Demek istediği henüz olmamış şeyleri de yazar."

Eric, "Yani... geleceği mi?" diye sordu.

"Oh, evet." diye cevapladı Bodo. "Ama bi-zim şimdi bilmemiz gereken geçmiş zaman."

Küçük bir kâğıdın üzerine bir şeyler yazdı ve Neal'a verdi.

Kâğıdın üzerinde ilginç bir şekil vardı.

“Bu nedir?” diye sordu Neal.

“İsminin eski dilde yazılışı.” diye karşılık verdi Bodo. “Ve bunlar da sizlerinki.”

Eric

Julie

Keeah

Çocuklar hemen kâğıtları Bodo’dan aldılar. Bodo, ayrıca onlara kalem de verdi.

Vasa, prensese doğru ilerledi. “Fakat siz prenses, siz başka bir şey için buradasınız?”

Keeah kafasını sallayarak onayladı. “Babamla ben, annem hakkında bir şeyler öğrenmek için size geliyorduk. Hayatta olduğunu biliyoruz, ama nerede onu bilmiyoruz.”

Vasa yavaşça kafa salladı. “Kraliçe Relna çok iyi bir yönetici, tıpkı babanız Kral Zello gibi.”

Keeah derin bir nefes aldı ve konuşmasına devam etti. “Lort Sparr’la yasak şehir Plud (Plad)’da savaşmıştı. Ondan sonra da bir daha gören olmadı.”

“Prenses, bulmamız gereken bir sembol var.”

“Annenizin adı. Bunu da yanınıza alın.”

“Bu sembol kimin adı?” diye sordu Julie.

“Lort Sparr.” dedi Eric ama emin değildi.
“Doğru mu söyledim?”

Bodo ve Vasa birbirlerine baktılar ve sonra kafa salladılar. “Aslında doğru, Eric.”

Bam! Bum! Bum!

Bodo hızla pençesini kaldırdı. “Sparr, sara-ya girdi! Çabuk kuleye gidin. Bu sembolleri de alın. Bu sembollerle ilgili şeyleri bulup yazın ve onları buraya getirin. Bütün sorularınız ya-ıtlanacaktır.”

Keeah, “Peki ya sen?” diye sordu.

“Sparr bugün bize zarar veremeyecek.” de-di Vasa.

Güm! Güm!

“Ninn’ler!” diye tısladı Neal. “Çok geç kaldık!”

Vasa, “Basit bir büyü şimdi sizi yakalanmaktan kurtaracak.” dedi. Yakındaki bir raftan bir kitap alıp açtı. “Keeah bu kelimeleri oku.”

Bodo, Keeah’a baktı. “Sadece gerçek bir büyücü bu sihri gerçekleştirebilir, küçük olsa bile. Çabuk!”

Keeah okumaya başladı. “Bello... gum...”

Güm! Ninn’lerin ayak sesleri kapının hemen dışından geliyordu.

“Pello... mum...”

Julie, “Şimdi ne olacak?” diye sordu.

“Rello... hum!”

Fuvv... Ommm... Poff! Kapı açıldığı anda oda mavi yoğun bir dumanla kaplandı.

Ardından bir düzine meşale odayı aydınlattı. Savaşçı Ninn’ler hızla odaya dalıp Bodo ve Vasa’yı yakaladılar. Sonra kapı aralığında kara bir şekil belirdi. Lort Sparr da gelmişti.

Eric, şeytani büyücünün önce bağıracağını, sonra kendilerini uçan şehirden aşağıya atacağını düşünüyordu. *Güüm!*

Sparr, tam Eric ve arkadaşlarının önünde durdu.

“Benim sadık savaşçılarım!” diye gürledi.
“Savaş nasıl gidiyor?”

Eric gözlerini kırptırdı. Güçlkle nefes alıyordu. Arkadaşlarının yüzünü görünce boğulacak gibi oldu. Hepsi kocaman olmuşlardı ve kıpkırmızıydı. Yanakları da şişmişti. Üstelik kızgın bakışlarla hırlıyorlardı. O an dönüp kendine baktı.

“Hiii!”

Eric ve arkadaşları Ninn'e dönüşmüşlerdi!

* *
* Altı *

Lort Sparr için Çalışmak

Eric kendi derisini çekti. Sert, kalın ve yağlıydı. "İyyy..."

Neal, Julie ve Keeah da kendi derilerini çektiyorlardı.

Neal, "Böcek olmayı tercih ederdim!" diye fısıldadı.

Sparr, "Kral Zello ve Lumpy'ler indiler." dedi. "Saldırı nasıl gidiyor?"

Neal homurdanarak, "Hmm... Gerçekten iyi." dedi.

"Güzel... Bu arada birçok Lumpy de kaçtı."

Sparr sözünü tamamlamadan Keeah bir Ninn gibi konuşarak, “Kral Zello da geri çekildi.” diye ekledi..

“Ve büyücü de... Neydi onun adı?” diye gürledi Julie.

Sparr, “Galen.” diye yanıtladı.

Eric öfkeyle burnundan soludu. “Onu uzun bir süre daha görmeyi beklemeyin!”

Sparr şeytani bir şekilde gülümsüyordu. “İyi iş çıkardınız. Gidin ve diğerleriyle birlikte elmas toplayın.” Sonra Bodo ve Vasa’ya döndü.

Sparr yaklaşırken Vasa tısladı. “Bundan kurtulamayacaksınız, Sparr...”

Sparr küçümseyerek, “Ah, evet, koruyucular...” dedi.

“Droon’un barışsever son savaşçıları. Artık benim için bir tehdit değilsiniz... Fosiller!”

Bodo gözlerini kısarak şeytani büyücüye baktı. “Görünmezlik pelerini altında Ro yüzyıllarca refah içinde yaşadı. Bu pelerinin altında çok büyük bir güç yatıyor.”

Lort Sparr’ın yüzü bembeyaz kesilmişti. “Görünmez bir ordu yaratmak için elmasları kullandığımda ne kadar güçlü olduğunuzu göreceğiz!”

Sonra parmaklarını şaklattı.

Bir grup Ninn, beyaz elmaslarla dolu, tahta bir yük arabasıyla içeri girdiler. Bunlar, Eric'in hayatında gördüğü en göz kamaştırıcı elmaslardı.

Sihirli elmaslar...

"Hepsini buldunuz mu?" diye gürledi Sparr.

Ninn "hayır" anlamında başını salladı. "Hepsini değil, lordum."

Eric ellerine tekrar baktı: tombul, büyük, kırmızı eller... Altı tane parmağı vardı.

Ama kendini bir anda kötü hissetmeye, başı dönmeye başlamıştı. Hem terliyor, hem de üşüyordu.

Aynı zamanda karnı da gurulduyordu.

Ninn zırhının içinde iyice titremeye başladı. Tekrar dönüştüyordu!

Julie'ye, Neal'a ve Keeah'a baktı. Onlar da değişmeye başlamışlardı. Bir dakika sonra artık Ninn olmayacaklardı!

Eric homurdandı. Sesi de değişiyordu.

Sparr ona bir bakış attı. "O da ne?"

Belinden kayan deri pantolonunu yukarı çekerken, "Biz... şey... Sanırım Groggle'larımızı

kontrol etsek iyi olacak.” dedi. “Onlara bisküvi vermeliyiz, yoksa çılgına dönerler.”

Sparr gözlerini kısarak baktı. “Bisküvi mi?”

“Aa, evet!” diye ağzından kaçırdı Keeah. Sesi artık eskisi gibi derinden gelmiyordu. “Sonra da o belalı çocukları ve o prensesi bulmaya gideriz. Biliyorsun işte, küçük büyücü. Çok güçlü, ama onunla başa çıkabiliriz.”

Eric’in gözleri açılmıştı. Neal’ı dirseğiyle dürttü, çünkü Neal’ın ayakları tekrar böcek ayağına dönüşüyordu.

“Çocukları bulursanız onları yok edin!” diye gürlledi Sparr. “Hemen gidin! Ro’dan yakında ayrılacağız!”

Neal; Eric, Julie ve Keeah’ın peşinden gitti. Kapıdan hızla çıktılar ve nefeslerini tutarak durmadan koştular.

Koruyucuların odasından uzaklaşırken Eric, “Bodo ve Vasa, bir süre sonra dönüşeceğimizi bize söylemeliydiler!” diye bağırdı.

Julie dudaklarını ısırды. “Ayrılmamız gerek. Siz, kuleye gidin ve Neal’ın sorununa çözüm bulun. Ben de Bodo ve Vasa’ya yardım etmeye çalışacağım. İki saat sonra giriş kapısında buluşalım.”

Keeah, "Yarım saat sonra." dedi. "Ro çok yakında yok olacak. Şuna bakın!"

Hepsi koridordaki pencereden dışarı baktı. Gökyüzünün rengi gittikçe koyu maviye dönüyordu. Ay ise pamuk gibi bulutların arasından parlamaya başlamıştı.

"Nerdeyse gece yarısı oldu." dedi Keeah. "Fazla vaktimiz yok."

Neal, "Ben Julie ile gideceğim." dedi. "Böcek duyularım bizi Ninn'lerden uzak tutmaya yardımcı olabilir. Gerçek Ninn'lerden yani."

Eric, arkadaşının omzuna hafifçe vurarak, "Neal, yakında tekrar normale döneceksin, merak etme." dedi. Sonra durdu. Neal'ın sırtı bir kabuğa dönüşmüştü.

Eric güçlükle yutkundu.

Neal kötüye gidiyordu. Hem de çok kötüye...

Eric, "Hadi, Keeah." dedi. "Kuleye gidiyoruz!"

Dört arkadaş ayrılarak kendi yolunda ilerlemeye başladı. Etraflarında ise hâlâ Ninn'lerin sesleri yankılanıyordu.

Eric ile Keeah sarayın merkezine doğru gidiyorlardı: Dev Hafıza Kulesi'ne doğru.

* *
* Yedi *

Taşa Yazılan Tarih

Taştan inşa edilmiş Hafıza Kulesi, dev halkalar hâlinde dönerek gökyüzüne yükseliyordu.

Eric ve Keeah, kulenin geniş iç avlusuna girdiler ve etraflarına bakınınca onu gördüler.

Eric, “Çok büyük.” diye fısıldadı.

Sert, gri taş bloklar; halkalar hâlinde, yıldızlı gökyüzüne doğru uzanıyordu.

Keeah, kuledeki dar bir açıklığı göstererek, “Üzerinde adlarımızın sembolleri olan kâğıtlar yanında mı?” dedi.

“Evet, yanımda.” Eric; kendinin, Neal’ın ve Julie’nin kâğıtlarını çıkardı. “Hadi bulalım.”

Açıklığa doğru gittiler.

Kulenin içi boş ve sessizdi. Sadece yukarıdan belirsiz bir cızırtı sesi geliyordu.

Eric gözlerini kısıp etrafa baktı. Orada, taş blokların en tepesinde, sis ve ay ışığında belli belirsiz duran büyülü kuş tüyü kalemi gördü: Quill.

Sürekli taşın üzerine bir şeyler yazıyordu, sonra aniden duruyor, ardından da daha hızlı yazmaya başlıyordu.

Bir taşın üzerine o garip sözcükleri ve sembolleri yazdığı anda da gizemli bir şekilde hemen yanında bir başka taş beliriveriyordu.

Eric, yavaşça, “Bu çok garip.” dedi. “Kule kendi kendini inşa ediyor. Sürekli yükseliyor.”

Keeah, “Quill, herkesin başına gelenleri yazar.” dedi. “Droon’da olup biten her şey burada yazılıdır.”

“Hatta henüz olmamış şeyler de yazılıdır...”

Eric, koruyucuların onlara verdiği sembolleri bulabilmek için taşlara bakarak kendi etrafında döndü.

Keeah ise birden derin derin iç çekti.

Eric ona dönüp, “Ne oldu?” diye sordu.

Keeah yakınındaki duvara doğru koşarken, “Annemin sembolü.” dedi. “Ve Sparr’inki! Onları görebiliyorum. Bu olmalı! Plud’da anneme ne olduğu burada yazıyor olmalı!”

Bodo’nun ona verdiği kalemle garip kelimeleri çizmeye başladı.

Sonra Eric, kendi ismini gördü. “Vay canına!”

Hemen onun yanında Julie’nin ve Neal’ın da isimleri vardı. Daha önce onlardan bahsedilmiş mi diye görmek için aşağıdaki blokları inceledi. Ama isimleri yoktu. Üstteki taşlardaysa isimleri pek çok kez geçiyordu. Olabildiğince yukarı baktı. Taşlar yükseliyor, onların da isimleri yazılmaya devam ediyordu.

Acaba bunlar gelecekle mi ilgiliydi?

O ve arkadaşları Droon’da daha pek çok şey yapacaklar mıydı? Eric, gelecekte neler olacağını öğrenebilmek için en üst sırayı okumaya çalıştı. Sonra da koruyucuların çözebilmesi için o garip kelimeleri yazmaya başladı.

Keeah kendi kendine bir şeyler mırıldanıyordu. Eric, ona bakınca Keeah'ın yavaşça kuleden dışarı çıktığını gördü.

Tam ona seslenecekti ki birden durdu. Tüyleri diken diken olmuştu, çünkü kulede yalnız olmadığını anlamıştı.

Yavaşça başını çevirdi. Odanın tam ortasında uzun, karanlık bir şey duruyordu. Bir adam...

Eric nefesi kesilmiş bir hâlde kendi kendine söylendi. Adam Lort Sparr'dı.

Sparr öylece durmuş duvardaki yazıları okuyor ve bir şeyler mırıldanıyordu. Okurken de gözlerinden yaşlar süzülüyor ve kulenin tepesindeki açıklıktan gelen ay ışığında yüzü parlıyordu.

O sırada bir gözyaşı süzülüp Sparr'ın çenesine, oradan da ses çıkararak yere düştü. Sss!

Eric derin bir nefes aldı.

Birden Quill daha hızla yazmaya başladı. Eric, koruyucuların sözlerini hatırladı.

Bazen Quill o kadar hızlanırmış ki işte o anda geleceği yazarmış.

Sparr gözlerini yukarıda bir yere dikti.

Eric onu izlerken, şeytani büyücü yerden havalandı ve kulenin tepesine çıktı.

Quill artık daha da hızlı yazıyordu. Taşları art arda dolduruyordu.

Eric, Quill'in geleceği yazdığını biliyordu. Bir süre sonra Sparr geri döndü.

Eric ise ne kımıldayabiliyor ne de nefes alabiliyordu. Sanki Sparr saatlerdir oradaymış gibi gelmişti ona.

Sonra, şeytani büyücüden garip bir ses geldi. Sanki tüm nefesi içinden çıkıp gitmiş gibiydi.

Ve o nefesin ardından tek bir kelime duyuldu: "Buz."

Sparr hafifçe gülmeye başladı.

Eric kendini sanki patlayacakmış gibi hissediyordu. Çünkü hapşırması ve öksürmesi gerekiyordu. Artık bir saniye daha saklanamayacağını düşündü. Üstelik sessiz olması gerekiyordu. Sparr onu görürse zarar verebilirdi.

Tam o anda, ay ışığı yukarıdaki açıklıktan kulenin içini aydınlatmaya başladı. Eric, duvara yapışarak gizlenmeye çalıştı, ama ay ışığı ona doğru geliyordu.

Sparr birden ona doğru döndü. Gözleri kıpkırmızı olmuştu.

Eric'i görmüştü ve dosdoğru ona bakıyordu.

Ran! Ran! Bir Ninn birliği içeri girdi ve aralarından biri, "Vakit geldi, Lort Sparr!" dedi.

O sırada ay ışığı da bir bulutun ardında kayboldu ve Eric bir kez daha gölgede kaldı.

Sparr başını salladı. "Görmem gerekeni gördüm."

Ama Sparr hâlâ Eric'e doğru bakıyordu. Bir saniye içinde Eric'i yok edebilirdi!

Ama yapmadı!..

Peki, neden?..

Neden, Sparr uzun siyah pelerinine sarınıp kuleden öylece çıkıp gitmişti?..

* *
* Sekiz *

Neal ve Arkadaşları

Ran! Ran! Ran! Ninn'ler koridorlardan geçip sarayın dışına çıktılar.

Sparr da onlarla birlikte gitmişti.

Keeah kuleye doğru geri koşarken, "Eric!" diye bağırdı. "Senin peşimden gelmediğini anlayınca çok korktum."

Eric yavaşça başını salladı. "Kıpırdayamadım, Sparr beni gördü, ama... bana zarar vermeden çekip gitti."

Keeah'ın gözleri fal taşı gibi açılmıştı. "Eric, koruyucuların yanına gitmemiz gerekiyor. Ro

yakında kaybolacak ve böyle giderse biz de onunla kaybolacağız.”

Koruyucu odasına koştular. Ninn’ler gitmişlerdi ve Vasa ile Bodo da oradaydılar.

Vasa, “Neal ve Julie, Sparr’ın elmasları nereye götürdüğünü bulmaya gittiler.” dedi. “Sizler kulede neler buldunuz?”

Keeah, titreyerek ona kâğıdı uzattı.

Bodo, “Ah, Droon’un geçmişindeki sırlar...” dedi.

Vasa eğilip Keeah’ın yazdıklarını tercüme etmeye başladı. “Plud şehrinde, Lort Sparr neredeyse Kraliçe Relna’yı öldürecekti.”

Bodo, “Ama...” diye devam etti. “Cadı Demither (Demiter) onu lanetlemiş, böylece Kraliçe Relna yaşamını bir hayvan olarak sürdürmeye başlamış.”

Keeah’ın nefesi kesilmişti. “Bir hayvan mı? Bu bir...”

“Evet.” dedi Bodo gözlerini kısarak. “Beyaz bir kuş. Bir şahin.”

Keeah, “Biliyordum!” dedi. Mutluluktan zıplıyordu. “Bu yüzden şahin hep orada! O benim annem, beni takip ediyor ve izliyor!”

“Ama Demither bize kraliçenin bir hapishanede olduğunu söylemişti.” dedi Eric.

Vasa, “Doğru.” diye devam etti. “Böyle bir lanet, bir çeşit hapishanedir. Ama şimdi kraliçenin tekrar insan olabilmesi için sizin yardımınıza ihtiyacı var. Onunki pek çok macerayla dolu, tehlikeli bir yolculuk.”

Keeah’ın gözünden bir damla yaş süzüldü. “Ona yardım edeceğim.”

Eric, prensese gülümseyerek, “Biz de.” dedi.

Vasa, Eric’e dönerek, “Sen ne buldun?” diye sordu.

Eric elindeki kâğıdı verirken yutkundu. “Sparr beni gördü, ama sadece... yürüyüp gitti.”

Bodo, Vasa’ya bir bakış attı, sonra da gözüklerinin ardından dikkatle Eric’e baktı. “Ve bir soru sormak istiyorsun.”

Eric kafasını salladı. “Quill’in yazdıkları gerçekleştirmek zorunda mı? Demek istediğim, gelecek değiştirilebilir mi?”

Bodo, “Gelecek şimdiki zaman olana kadar bunu bilemeyiz.” dedi.

Eric kaşlarını çattı. “Ama...”

O anda Julie ve Neal odaya girdiler.

Julie nefes nefese, “Elmaslar Sparr’ın gemisine yükleniyor!” dedi. “Sanırım şehri terk etmek üzereler.”

“Ve bana bakın.” diye ekledi Neal. “Durum gittikçe kötüleşiyor!” Ellerini havaya kaldırdı, birer pençeye dönüşmüşlerdi.

Vasa, “Neal, çabuk buraya gel!” dedi. Eric’in getirdiği kâğıdı ışığa tutuyordu. Koruyucular Keeah ile birlikte garip kelimeler söylemeye başladılar. “Timbo... limbo... kooo-kimbo!”

Pufff! Odanın içinde dev bir duman kümesi belirdi. Kısa bir süre sonra Neal dışarı çıktı.

Artık normal görünüyordu. Ellerini kaldırdı, düzelmişlerdi. Ayakkabıları hâlâ yırtıktı, ama dışarı insan parmakları çıkıyordu. Gülümsemi.

“Evet!” diye haykırdı. “Döndüm!”

“Ben de!” diye haykırdı bir başka ses.

Herkes diğer Neal’ı görmek için odanın öbür tarafına baktı.

Keeah, “Olamaz!” dedi.

İki Neal da odanın içinde yürüyordu.

İkizler!..

Vasa, "Ah, evet." dedi. "Bu, büyüünün doğal bir yan etkisi. Merak etmeyin, geçici bir durum."

Birinci Neal gülümsedi. "Her zaman iki Neal'ın bir taneden daha iyi olacağını düşünmüşümdür!"

İkincisi, "Bana bir beşlik ver, kardeşim." dedi.

Rrrr! O sırada duvarlar sallanmaya başladı.

Bodo, "Ro, tekrar görünmez oluyor." diye atıldı. Odadaki gizli bir kapıyı göstererek, "Gidin. Bu yol kestirmedir." dedi.

"Bu kapı, dışarıdaki meydana açılır." diye ekledi. "İyi şanslar! Umarım anneni bulabilirsin, Keeah. Neal sen de kendine iyi bak."

"Teşekkür ederim!"

"Ben de!" dedi diğeri.

Eric, Keeah, Julie ve iki Neal hızla kapıdan geçip sarayın dışına çıktılar.

Ran! Ran! Meydan Ninn'lerle doluydu. Sparr'ın gümüş gemisine elmas yüklüyorlardı.

Keeah, "Onları geri almalıyız!" dedi.

"Ve ben de Sparr'ın beni neden bıraktığını öğrenmeliyim." diye fısıldadı Eric.

Julie, "Bir planı olan var mı?" diye sordu.

"Benim bir planım var!" Garip ses yakındaki gölgelikten geliyordu. "İnsandan bir duvar yapsak ve yolumuzu açsak olmaz mı?"

Keeah, "Ki... ki... kim o?" diye fısıldadı.

Gölgelerin arasında iri yarı, yeşil zırhlı bir adam belirdi. Üzerinde boynuzlar olan bir kask taşıyordu. Ellerinde de tahta sopalar vardı.

Neal'lardan biri, "Vay!" dedi.

"Bir Viking!" diye ekledi diğeri.

Keeah, "Hayır, o benim babam!" diye bağırdı. Sonra da koşup babasına sarıldı. Kendi etrafında dönerek, "Babamla tanışın. Bu, Kral Zello!" dedi.

Kral gülümsüyordu. "Beni Khan buldu. Galen ve Max de buradalar."

Yaşlı büyücü de gölgelerin arasından çıktı. Uzun mavi bir kaftan giymişti. "Siz çocukların güvende olmasına çok sevindim." Neal'lara döndü. "Hepinizin!.."

Galen'in örümceğe benzeyen yardımcısı Max de duvardan onlara doğru tırmandı. "Büyümlü merdivenler Kalahar Vadi'sinde belirdi. Acele etmeliyiz."

Tam o anda hava değişmeye başladı. Meydandaki taşlar da hareket edip saydamlaşıyordu.

Max, çocukların etrafında döndü ve sinirli bir şekilde, "Uçan şehir Ro kayboluyor!"

Kral Zello, elindeki tahta sopaları yukarı kaldırdı. "Hadi çocuklar gemiye. Galen ve ben Ninn'lerle ilgileneceğiz."

Ninn'ler homurdanarak gemiden meydana dönüyordu.

Eric, arkadaşlarına baktı. "Herkes, Sparr'ın gemisine! Şimdi!"

Dört arkadaş yüklemeye yapılan kapıya doğru koşup içeri girdiler.

Çatt! Sparr'ın gemisindeki dev kapı arkalarından gürültüyle kapandı.

* *
DOKUZ *
*

Elmas Dağı

Dört arkadaş içeri atladı ve etraflarına bakınmaya başladılar.

Julie, "Aman Tanrım!" diye mırıldandı.

Her tarafta tonlarca elmas vardı ve neredeyse bir dağ kadar yükseliyordu. Ortalık ışıl ışıl parlıyordu.

Keeah, "Bu elmaslarla, Sparr, tüm Ninn ordusunu görünmez yapabilir." dedi.

Neal, "O zaman Sparr asla durdurulamaz!" diye bir çığlık attı.

“İşte bu yüzden, onu hemen durdurmalıyız!” dedi Eric.

Neal’lardan biri, kafasını sallamaya başladı. “Sparr’ın gemisinde kilitli kalmaktan hoşlanmıyorum. Birkaç saat önce buradan çıkmak için uğraşıyorduk!”

Diğer Neal ekledi. “Evet! Geminin uçmasını engellemeye çalışmamız gerekmiyor mu?”

Aniden gemi hızla sarsılmaya başladı.

Keeah, “Hareket ediyoruz!” dedi.

Neal’lardan biri, “Bir fikrim var!” dedi ve geminin koridoruna doğru yürüdü.

Diğer Neal, “Nereye gidiyorsun?” diye sordu.

Cevap gelmedi.

Diğer Neal, “Uff, hiç söz dinlemiyor!” diye homurdandı.

O anda Eric, tıpkı Hafıza Kulesi’ndeki gibi yalnız olmadıklarını hissetti. Etrafına bakındı.

“Beni mi arıyorsun?”

Lort Sparr da oradaydı!

Eric yavaşça ona doğru ilerlerken, Sparr’ın kulaklarının arkasındaki yüzgeçler mordan

siyaha dönüşüyordu. Yüzü nefret ve öfke doluydu.

“Prensese Keeah, o çok sevdiğin dünyanla vedalaş. Geleceği okudum. Droon yakında benim olacak!” Lort Sparr elini prensese doğru kaldırdı. Parmak uçlarından kırmızı ışıklar çıkıyordu.

Keeah geri çekilmeye çalışırken yere düştü. Eric hiç düşünmeden kendini Keeah’ın önüne attı.

“Dikkat edin!” diye bağırdı Neal her ikisinin de önüne atlayarak.

O sırada diğer Neal da koşmaya başlamıştı. “Ne? Bu yaşlı balık, arkadaşlarımı incitebileceğini mi sanıyor?”

Ve diğer Neal’ın önüne atladı.

Sparr çocukların üzerine doğru bir ışık demeti gönderdi.

Zzz! Puff! Etraf kıp kırmızı olmuştu.

Eric, Keeah’ı kenara iterken Neal’lar da tam o sırada birbirlerine çarptılar.

Sparr geminin içine doğru kaçtı.

Eric, “Seni yakalayacağım!” diye haykırdı.

Eric, hemen şeytani büyücünün peşinden koridorda koşmaya başladı. Sparr'ı kontrol kabinine kadar takip etti.

Eric tiz bir çığlık atarak durdu. Soğuk hava, kabinin içine giriyordu. Sparr oradan açık bir ambarın kapısına doğru gitti.

“Olduğun yerde kal!” Şeytani büyücünün gözleri öfkeyle parladı. Ama Eric'e doğru bir hamle yapmadı.

“Benim hayatta kalmam için uğraşıyorsun, değil mi?” dedi Eric. “Neden? Söyle bana!”

Sparr sıırttı. “Olacaklar yüzünden... Bana yardım edeceğin için!”

“Ne?” diye haykırdı Eric. “Sana asla yardım etmeyeceğim!”

“Bunu zaman gösterecek!” Sparr bu sözlerin ardından pelerinini kaldırıp arkasındaki kapıdan süzülüp gitti.

Eric, Sparr'ın ardından kapıya doğru koştu, ama şeytani büyücü pelerinine sarınıp bir anda yok olmuştu.

Eric, boşluğa doğru, “Sana asla yardım etmeyeceğim!” diye bağırdı.

Yükleme odasına geri döndüğünde arkadaşlarını şaşkın bir hâlde buldu.

“Olamaz!” diye yakınıyordu Neal. “İşte bu gerçekten en kötüsü!”

Eric, “Neal, senin ikizin nerede?” diye sordu.

“Sparr bize ışık demeti savurup büyü yaptığında birleştik. *Puuff!* Ve şimdi sadece ben varım. Normale döndüm.”

Eric zıplayarak, “Yaşasın! Sadece bir tane sen!.. Bu harika! Buna seviniyoruz değil mi?”

Neal kaşlarını çattı. “Sevinirdik ama...”

“Ama ne?”

“Aması, onun bana söyledikleri...”

“Kim, sana ne dedi?”

“Öteki Neal. Tam bir araya gelmeden önce...”

“Sana ne dedi?” diye haykırdı Eric.

“Gemiye bir şey yaptığını...”

BOOOOM! Duvarlar büyük bir patlamayla sarsıldı ve çocuklar yere yuvarlandılar. Geminin dışından alevler görünüyordu. Kargo odası dumanla dolmaya başlamıştı.

Neal tutunabileceği bir şeyler ararken, “İşte bu!” diye haykırdı. “Bunu öteki Neal yaptı! Böylece Sparr dışarı çıkamayacaktı!”

Julie, “Ama planı bir şekilde geri tepti.” dedi.

Gemi bir kere daha şiddetle sarsıldı ve düşmeye başladı.

Eric, “Sanırım aşağı doğru iniyoruz.” dedi.

Keeah ekledi. “Bence kesinlikle aşağı doğru gidiyoruz.”

Neal kaşlarını çattı. “Atlamak isteyen?”

* *
On *
*

Şeytani Büyücünün Gücü

Sparr'ın dev, gümüş renkli uçan gemisi hızla aşağı doğru iniyordu.

Neal, "Çarpacağız!" diye haykırdı.

Eric, "Çarpmayacağız." dedi. "Sparr bize zarar verebilirdi ama yapmadı. Hafıza Kulesi'nde geleceği okudu ve yaşamamıza izin verdi. Buradan bir şekilde çıkacağız. İnanın bana."

Gemi daha da hızla düşmeye başlamıştı.

Julie, "Ama... nasıl?" diye sordu.

Vırr! Vırr! Kargo odasının penceresinden küçük, mor kanatlı bir gemi görüldü.

Keeah, "Babam, Khan, Max ve Galen!" diye bağırdı. "Bizi takip etmişler!"

Eric sırtarak, "Size söylemiştim." dedi.

Julie, elmas yığınının üzerine tırmanarak duvardaki bir düğmeye bastı.

Tısss! Kapı açıldı.

"Herkes platforma!"

Hep birlikte tırmandılar. Artık vakit iyice geçmiş hava koyu mavi karanlığa gömülmüştü. Khan, küçük gemisini yaklaştırmaya çalışırken alevler gittikçe Sparr'ın gemisini sarıyordu.

"Ya şimdi ya da asla, dostlar!" dedi Neal.

Dört arkadaş birbirlerinin ellerini sımsıkı tutarak alevlerin yavaş yavaş sardığı platformdan atladılar. Khan'ın gemisinin kokpitine indiler.

Kral Zello, kızına sımsıkı sarılarak, "Artık güvendesin!" dedi.

Vırr! Dev gemi alevler arasında hızla düşerken Khan gemisini yükseltip yola devam etti.

Gökyüzünde yükselirken, Ro gittikçe gözden kayboluyordu. Şehrin, uzun boylu, kertenkele gibi insanları da meydanda toplanmış, mor gemiye el sallıyorlardı.

Neal, "Hoşça kalın, koruyucular!" diye bağırdı. "Hoşça kalın, Ro halkı! Teşekkürler!"

O sırada Sparr'ın gümüş gemisi karla kaplı bir dağa çarptı ve muazzam bir gürültüyle patladı. Enkazdan simsiyah bir duman yükseliyordu.

Tam o anda, gittikçe gözden yiten şehirde bembeyaz bir ışık parladı. Ardından bir ışık dalgası, yani milyonlarca elmas, Sparr'ın yanan gemisinden şehre doğru akmaya başladı.

Julie'nin nefesi kesilmişti. "Başardılar! Elmasları aldılar!"

Kısa bir süre sonra, Ro, ayın bembeyaz ışığında tamamen gözden kayboldu.

Eric, "Hey, neredeyse unuttuyordum!" diye haykırdı. "Sparr, Hafıza Kulesi'ndeyken en tepedeki blokta bir şeyler okumuş ve 'buz' demişti."

Galen kaşlarını çattı. "Bu da Sparr'ın Droon'la ilgili şeytani planlarından biridir. Çok iyi bir iş çıkardın Eric. Hepiniz çok iyiydiniz. Zaman bu ipucunun ne anlama geldiğini gösterecektir. Ama kesin olan bir şey var ki Sparr'ın gücü gittikçe artıyor. Gözünüzü açık tutun, dikkatli olun..."

Max arka koltuktan neşeyle cıvıladı. "Bakın! Gökkuşağı rengindeki merdivenler tam önümüzde!"

Khan gemiyi Kalahar Vadisi'ne doğru uçurarak ışık saçan basamaklara yanaştı.

Eric, Julie ve Neal ilk basamağa atladılar. Sonra Keeah'a döndüler.

Eric, "Geri döneceğiz." dedi. "Bundan eminim."

Keeah teker teker onların gözlerine baktı. "Droon sizin gibi dostları olduğu için çok şanslı ve ben de..."

"Her zaman." dedi Neal. "Her yerde."

"Merdivenlerin bizi götürdüğü her yerde." diye ekledi Julie.

Keeah da gülümseyerek, "Büyü bizimle!" diye tamamladı.

Khan'ın mor gemisi merdivenin etrafında bir tur atıp uzaklaştı; çocuklar da gemideki dostlarına el salladılar.

Üç arkadaşı hızla basamakları tırmanıp küçük odaya girdiler. Sonra bir kez daha dönüp Droon'a baktılar.

Sert rüzgâr dinmişti.

Droon bir süre için de olsa huzurluydu.

En azından öyle görünüyordu.

Eric uzanıp ışığı yaktı.

Vunn! Büyülü merdivenler gözden yiterken beton zemin tekrar belirdi.

Neal kapıyı açtı ve bodruma girdiler. Tezgâhın üzerindeki saate baktılar, ama zaman neredeyse hiç ilerlememişti. Sadece birkaç dakikalığına gitmiş gibiydiler.

Eric, "Sanki yıllardır Droon'da kalmışız gibi geliyor." dedi. Dönüp tekrar bodrum merdivenlerin altındaki küçük odaya baktı.

Neal esneyerek, "Ben gerçekten çok yorulmuşum." dedi. "Ama yine de geri dönmek için sabırsızlanıyorum. Hatta buna can atıyorum bile denebilir."

Julie kıkırdadı. "Ben de. Umarım yakında tekrar gidebiliriz. Belki gerçekten Sparr'ı durdururuz. Belki de Keeah'a annesini bulmak için yardım ederiz. Bu çok iyi olurdu!"

"Belki." dedi Eric, mutfağa giden basamakları çıkarlarken. Sonra Galen'in söylediklerini hatırladı.

Gözünüzü açık tutun, dikkatli olun...

Eric olabilecek tüm kötü şeyleri düşünerek titredi.

Nedense hava birden ona soğuk gelmeye başlamıştı.

Hava buz gibiydi!..

TONY ABBOTT ÜZERİNE

Tony Abbott, genç okuyucuları için pek çok eğlendirici öykü yazmıştır. Çocukluğundan beri o da Eric, Julie ve Neal gibi düş gücünü aşan ve diğer dünyalara açılan kapıları bulmayı düşlemiştir.

Artık çocukluk çağını geride bırakmıştır. Galen Uzunsakal kadar yaşlı olmasa da bu kapılardan bazılarını bulduğuna inanmaktadır. Onun kapıları kitaplardır.

Tony Abbott, karısı ve iki kızıyla birlikte Connecticut'ta yaşamaktadır.

